

ви вълшебни архитектурни постройки въ дивно красивъ стилъ — дѣло на гениаленъ майсторъ-художникъ. По-голѣмъ майсторъ-художникъ отъ природата има ли? Сжщитѣ тия „постройки“ се отражаваха долу въ Леденото езеро заедно съ бедно-пурпурното небе така, че изглеждаше освѣтлението да идва отдолу — отъ дъното на фунията. Картината е неописуема. И това е само единъ мигъ и въ една посока!

Близко сме вече до върха. Пълзимъ по една стена — „Пъшкалото“ (отъ пъшкамъ) — най-стръмното мѣсто, отгдето човѣкъ не смѣе да погледне назадъ да не му се завие свѣтъ, макаръ пжтеката и тукъ да е удобна и широка. Умора, пъшкане — до причерняване, до припадъкъ! Но кой се спира да почива?... Ние сме вече на 50 крачки по права линия до самия връхъ. Бързаеме съ всички сили да преваримъ слънцето. Още единъ малкъ завой надѣсно... и ето ни на върха! На Мусала сме!.. Съвършено видѣло. Боже, какжде по-напредъ да гледа човѣкъ!...

Цѣлата панорама на Рила — отъ овалния Белмекенъ, единственъ забуленъ въ мъгла, до жбатиѣ „Рупи“ задъ Рилския манастиръ — бѣше на дланъ предъ насъ. Всички върхове, голи и повече шилести, синкави скали, бѣха подъ краката ни — малки, подчинени на Мусала. Сега вече ясно се вижда неговата царственостъ по височина надъ всичко останало въ Рила и далечъ отъ нея — къмъ Пиринъ, Родопитѣ и накждето вижда окото! Къмъ западъ се виждаше по-ясно — толкова ясно, че върховетѣ изглеждаха съвсемъ близко до насъ. Ана изтокъ срещу неизгрѣлото още слънце имаше тънка мъгла, която все пакъ позволяваше да се вижда всичко.